ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

11. července 2006 *

Ve věci T-252/04,

Caviar Anzali SAS, se sídlem v Colombes (Francie), zastoupená J.-F. Jésusem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému A. Folliard-Monguiralem, jako zmocněncem,

žalovanému,

* Jednací jazyk: francouzština.

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem OHIM je

Novomarket, SA, se sídlem v Madridu (Španělsko),

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 19. dubna 2004 (věc R 479/2003-2), týkajícímu se námitkového řízení mezi Caviar Anzali SAS a Novomarket, SA,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení J. D. Cooke, předseda, R. García-Valdecasas a I. Labucka, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: B. Pastor, náměstkyně vedoucího soudní kanceláře,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Soudu dne 18. června 2004,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Soudu dne 7. září 2004,

po jednání konaném dne 8. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 59, čl. 62 odst. 1 a článek 74 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění změn, stanoví:

„Článek 59

Lhůta a forma

Odvolání [k odvolacímu senátu] se podává písemně u [Ú]řadu [pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)] ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku. Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí.

[...]

Článek 62

Rozhodnutí o odvolání

1. Po projednání přípustnosti odvolání [po meritorním projednání odvolání] o něm odvolací senát rozhodne. Může rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, nebo věc tomuto oddělení vrátit k dalšímu jednání.

[...]

Článek 74

Zkoumání skutečností úřadem z úřední moci

1. V průběhu řízení zkoumá úřad skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.

2. Úřad nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili."

Skutečnosti předcházející sporu

2 Dne 18. dubna 2001 podala Novomarket SA (dále jen „další účastnice řízení před OHIM“) u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství podle nařízení č. 40/94.

3 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je obrazové označení zobrazené níže:

4 Výrobky a služby, pro které byl zápis ochranné známky požadován, spadají do tříd 29 („kaviár, ryby a konzervované ryby, konzervované rybí jikry a mořské plody, konzervované mořské plody“), 31 („rybí jikry a mořské plody“) a 35 („informační a poradenské služby související s maloprodejem, dovoz a vývoz, vedení obchodních záležitostí“) ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 ve znění změn a doplňků.

5 Caviar Anzali SAS podala dne 6. května 2002 proti zápisu přihlašované ochranné známky Společenství námitky. Námitky se týkaly pouze části výrobků uvedených v přihlášce ochranné známky Společenství, a to následujících výrobků:

— „kaviár, ryby a konzervované ryby, konzervované rybí jikry a mořské plody, konzervované mořské plody", spadající do třídy 29;

— „rybí jikry a měkkýši" spadající do třídy 31.

6 Důvodem uváděným na podporu námitek bylo nebezpečí záměny upravené v čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 mezi přihlašovanou ochrannou známkou a starší ochrannou známkou, jíž je žalobkyně majitelkou. Předmětnou starší ochrannou známkou, která byla předmětem zápisu ve Francii pod číslem 92 432 018, s datem podání 28. srpna 1992, pro kaviár (třída 29), a mezinárodního zápisu pod číslem 597 147, s datem podání 18. února 1993, pro tentýž výrobek, je obrazová ochranná známka CAVIAR ASTARA, zobrazená níže:

7 Námitky byly sepsány ve francouzštině a obsahovaly jako důkaz o zápisu starších ochranných známek kopii osvědčení o zápisu ze dne 19. listopadu 2001 od Institut national de la propriété industrielle, francouzského orgánu příslušného pro oblast zápisu ochranných známek, jakož i výpis z mezinárodního zápisu ochranných známek ze dne 14. listopadu 2001 vydaný Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO), rovněž ve francouzském jazyce.

8 Dne 18. června 2002 vyzvalo námitkové oddělení OHIM žalobkyni, aby určila, zda si přeje stanovit za jednací jazyk angličtinu nebo španělštinu, a uvědomilo ji o tom, že každé následující sdělení musí být předloženo v jednacím jazyce nebo doplněno o překlad. V odpověď zaslala žalobkyně dne 1. července 2002 námitky sepsané v angličtině.

9 Dne 14. října 2002 sdělilo námitkové oddělení žalobkyni, že má na doplnění skutkových okolností, důkazů nebo vyjádření na podporu svých námitek lhůtu do 15. února 2003. V dopise se uvádělo:

„Pokud ve stanovené lhůtě nepředložíte skutkové okolnosti, důkazy nebo argumenty, [OHIM] vydá rozhodnutí o námitkách na základě dostupných důkazů. Nebudou-li ve výše uvedené lhůtě dodány dokumenty potřebné k prokázání staršího práva (starších práv), které bylo základem pro uplatnění námitek, nebo k prokázání, že byly splněny základní podmínky pro použití uplatněných důvodů, budou námitky bez meritorního projednání odmítnuty.

[...]

Sdělujeme Vám, že veškeré dokumenty musejí být předkládány v jednacím jazyce nebo doplněny o překlad. [OHIM] nebude přihlížet k dokumentům, které nebudou přeloženy do jednacího jazyka [...]

Překlad se rovněž vyžaduje u každého dokumentu či osvědčení v jiném než jednacím jazyce, již založeného do spisu [...] Takový překlad musí být dodán v podobě zvláštního dokumentu, který bude věrně zachycovat formu a obsah původního dokumentu. Musí obsahovat veškeré zásadní podrobnosti uvedené v přiloženém vysvětlení.

[...]

V opačném případě [OHIM] nebude přihlížet k nepřeloženým listinám a vydá rozhodnutí o námitkách, jako by tyto listiny nebyly předloženy."

10 K dopisu ze dne 14. října 2002 bylo připojeno vysvětlení týkající se důkazů, jež měly být předloženy na podporu námitek, které obsahovalo následující upřesnění:

„Překlady: je-li nutné přeložit osvědčení o zápisu (nebo jiný rovnocenný dokument) do jednacího jazyka, osoba, která podává námitky, je povinna přeložit veškeré listiny, jejichž výčet je uveden v rubrice [„Dokazované skutečnosti"] týkající se čl. 8 odst. 1 nařízení č. 40/94 výše, s uvedením standardních názvů pro každou z těchto listin, což je nutné k tomu, aby bylo možné jasně a jednoznačně zjistit povahu informací, které se k nim vztahují. Pouze administrativní údaje, které na námitky nemají vliv, nemusejí být překládány."

11 Ve stanovené lhůtě do 15. února 2003 (viz bod 9 výše) žalobkyně nepředložila ani skutkové okolnosti, ani důkazy, ani dodatečné vyjádření.

12 Dne 10. dubna 2003 zaslalo námitkové oddělení žalobkyni vyjádření dalšího účastníka řízení před OHIM a uvedlo následující:

„Sdělujeme Vám, že již nelze činit další vyjádření. [OHIM] Vám oznamuje, že vydá rozhodnutí, jímž zamítne námitky jako neopodstatněné, protože důkazy o starších právech nebyly předloženy ve lhůtě stanovené [OHIM]. V případě nesouhlasu s tímto závěrem budete mít možnost podat po vydání rozhodnutí odvolání (čl. 57 odst. 2 nařízení č. 40/94).“

13 Dne 14. dubna 2003 dodala žalobkyně v odpověď na dopis OHIM anglické překlady osvědčení o zápisu, která byla předtím předložena ve francouzštině.

14 Námitkové oddělení OHIM dne 11. června 2003 námitky zamítlo. Mělo za to, že žalobkyně nepředložila listiny nezbytné k doložení starších práv uplatněných na podporu námitek. Nepřihlédlo k překladům předloženým dne 14. dubna 2003 z důvodu, že byly poskytnuty po uplynutí lhůty stanovené k prokázání opodstatněnosti námitek. Uvedlo, že si žalobkyně zvolila za jednací jazyk angličtinu, že věděla o nutnosti předložit překlad listin v souladu s pravidlem 17 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 91; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), a že jí byla stanovena lhůta k předložení skutkových okolností, důkazů, vyjádření a překladů v souladu s pravidlem 20 odst. 3, s pravidlem 16 odst. 3 a s pravidlem 17 odst. 2 nařízení č. 2868/95.

15 Dne 5. srpna 2003 podala žalobkyně proti rozhodnutí námitkového oddělení odvolání. Na podporu písemného odůvodnění svého odvolání znovu připojila osvědčení o zápisu doplněná o překlad do angličtiny.

16 Dne 19. dubna 2004 druhý odvolací senát OHIM rozhodnutím R 479/2003-2 (dále jen „napadené rozhodnutí") zamítl odvolání podané žalobkyní. Odvolací senát měl za to, že námitkové oddělení oprávněně zamítlo námitky bez meritorního projednání, poněvadž žalobkyně neposkytla překlad osvědčení o zápisu ve lhůtě, které jí byla stanovena. Konstatoval, že žalobkyně byla námitkovým oddělením náležitě informována o požadavcích na překlady a o případné sankci za jejich nedodržení, avšak tyto překlady nedodala ve stanovené lhůtě ani nepožádala o poskytnutí dodatečné lhůty. Konečně odmítl jako nepřípustné překlady osvědčení o zápisu, které byly připojeny k písemnému odůvodnění odvolání, a to z toho důvodu, že byly předloženy po uplynutí lhůty stanovené námitkovým oddělením na základě pravidla 17 odst. 2 a pravidla 20 odst. 2 nařízení č. 2868/95.

Návrhová žádání účastníků řízení

17 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

18 OHIM navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení;

— uložil dalšímu účastníku řízení před odvolacím senátem náhradu nákladů řízení žalobkyně v případě, že napadené rozhodnutí bude zrušeno.

Právní otázky

19 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně v podstatě tři žalobní důvody směřující ke zrušení. První vychází z porušení ustanovení nařízení č. 40/94 a 2868/95 týkajících se devolutivního účinku odvolání k odvolacímu senátu. Druhý vychází z porušení obecné zásady rovného zacházení. V rámci třetího žalobního důvodu se žalobkyně dovolává porušení zásady řádné správy a nerespektování „ducha" nařízení č. 40/94 a 2868/95.

Argumentace účastníků řízení

20 V rámci prvního žalobního důvodu se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí porušuje ustanovení týkající se pravomoci odvolacího senátu. Odvolává se přitom na dvanáctý bod odůvodnění a na čl. 57 odst. 1 a čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 a dále

na pravidlo 49 odst. 2 a pravidlo 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95. Z těchto ustanovení podle jejího názoru vyplývá, že odvolací senát vykonává ve vztahu k námitkovému oddělení plnou a autonomní rozhodovací pravomoc. Jeho přezkum podle ní není pouhým přezkumem legality napadeného rozhodnutí, nýbrž v důsledku devolutivního účinku odvolacího řízení novým posouzením sporu, přičemž odvolací senát musí v plném rozsahu přezkoumat původní návrh a přihlédnout k včas předloženým důkazům.

21 Podle žalobkyně má odvolací senát na základě pravidla 49 odst. 2 a pravidla 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95 povinnost oznámit žalobci veškeré nesrovnalosti spojené s předložením určité listiny nebo s poskytnutím překladů. Přitom uvádí, že v projednávané věci ji odvolací senát, jemuž byly překlady doručeny podruhé v příloze k písemnému odůvodnění odvolání, neuvědomil o žádné nesrovnalosti. Žalobkyně se domnívá, že pokud by nebylo možné opětovně rozhodnout o návrhu a o listinách, mělo by to za následek, že by námitkové oddělení mohlo zaujmout stanovisko k újmě osoby, která podala námitky, již by potom vyzvalo k podání odvolání, ačkoli by vědělo, že toto odvolání k odvolacímu senátu je předurčeno k nezdaru. Tím, že odvolací senát žalobkyni nevyzval, aby zjištěnou nesrovnalost napravila, připravil ji o možnost účinného uplatnění procesního prostředku.

22 OHIM se domnívá, že se odvolací senát nedopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl překlady, které mu byly předloženy.

23 OHIM má za to, že rozsudek Soudu ze dne 23. září 2003, Henkel v. OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) (T-308/01, Recueil, s. II-3253) nelze vykládat tak, že účastníku řízení povoluje předkládat skutkové okolnosti a důkazy na podporu námitek poprvé – či případně podruhé – před odvolacím senátem, když tento účastník řízení nedodržel lhůtu, která mu byla stanovena k předložení těchto skutkových okolností a důkazů námitkovému oddělení.

24 OHIM se domnívá, že lhůty stanovené na základě pravidel 16, 17 a 20 a pravidla 22 odst. 1 nařízení č. 2868/95 jsou lhůty prekluzivní. Je-li stejně jako v pojednávané věci porušení takové lhůty sankcionováno ztrátou práva v důsledku prekluzivní povahy lhůty, OHIM nemůže uplatnit diskreční pravomoc, která pro něj vyplývá z čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, k přijetí či odmítnutí důkazů, které nebyly předloženy včas. Toto pojetí je zakotveno v samotném znění výše uvedeného čl. 74 odst. 2, které se uplatní jen v případě, že důkazy nebyly předloženy „včas", a nikoli tehdy, jsou-li předloženy „po uplynutí lhůty".

25 OHIM má za to, že podání odvolání k odvolacím senátům nemůže mít za následek nový běh lhůt stanovených námitkovým oddělením. Takové řešení by vedlo k prodlužování řízení, jež by porušovalo zásadu právní jistoty, která zahrnuje rovněž skončení řízení v přiměřené lhůtě. Podle OHIM nemůže mít podání odvolání zpětný účinek, který by umožnil odstranit důsledky nedodržení lhůty původně stanovené v prvním stupni. V opačném případě by byla ustanovení týkající se počátku běhu lhůt zbavena svých účinků. Takový výklad je v souladu s judikaturou vyplývající z rozsudku Soudu ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS) (T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 29).

26 OHIM odůvodňuje nepřípustnost překladů též potřebou zachovávat zásadu dodržování práv obhajoby přihlašovatele a zásadu rovnosti zbraní účastníků řízení. Domnívá se, že práva obhajoby přihlašovatele k zápisu vyžadují, aby byl přihlašovatel od počátku námitkového řízení schopen přesvědčit se o existenci a přesném rozsahu ochrany staršího práva uplatněného na podporu námitek, což se v projednávaném případě nestalo. Dále má za to, že k porušení zásady rovnosti zbraní účastníků řízení by došlo, pokud by po zamítnutí námitek osoba, která podává námitky, mohla později zhojit nedostatek spočívající v nepředložení listin. Jestliže se osoba, která podává námitky, dopustí takové nedbalosti, nemůže tento nedostatek odůvodňovat

nutností zajistit dodržování svého práva být vyslyšena. Toto právo se totiž vyčerpá uplynutím lhůt, které stanovil OHIM, vyjma mimořádné okolnosti, jako je věcná nemožnost předložit určitou skutkovou okolnost nebo důkaz ve stanovené lhůtě nebo zjištění nových skutkových okolností a důkazů v průběhu řízení.

27 Skutečnost, že mezi námitkovým oddělením a odvolacími senáty existuje funkční kontinuita, podle OHIM nedovoluje omezovat práva obhajoby dalšího účastníka řízení před OHIM. Naopak, funkční kontinuita vyžaduje přijetí stejných procesních pravidel, pokud jde o lhůty, což znamená, že právní následky nedodržení lhůty přetrvávají před odvolacím senátem.

28 OHIM zpochybňuje, že by pravidlo 49 odst. 2 nařízení č. 2868/95 ukládalo odvolacímu senátu povinnost uvědomit žalobkyni o nesrovnalosti ohledně překladů. Z judikatury vyplývající z rozsudku Soudu ze dne 13. června 2002, Chef Revival USA v. OHIM – Massagué Marín (Chef) (T-232/00, Recueil, s. II-2749) podle OHIM vyplývá, že povinnost oznámit nesrovnalosti ohledně námitek se týká jedině nesrovnalostí majících vliv na přípustnost odvolání a netýká se nesrovnalostí týkajících se meritorní stránky věci. OHIM (námitková oddělení a odvolací senáty) není povinen informovat osobu, která podala námitky, o nesrovnalosti týkající se důkazu o starším právu nebo jeho překladu, což jsou podmínky vztahující se k meritu námitek.

Závěry Soudu

29 Článek 62 odst. 1 nařízení č. 40/94 stanoví, že odvolací senát může rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, nebo věc tomuto oddělení vrátit k dalšímu jednání. Z tohoto ustanovení, jakož i ze struktury nařízení č. 40/94 vyplývá, že odvolací senát je při rozhodování o odvolání nadán stejnými

pravomocemi jako oddělení, které vydalo napadené rozhodnutí, a že předmětem jeho přezkumu je celý spor ve stavu, v jakém se nachází v okamžiku rozhodování.

30 Z tohoto článku a z ustálené judikatury též vyplývá, že existuje funkční kontinuita mezi jednotlivými útvary OHIM, a sice průzkumovým referentem, námitkovým oddělením, oddělením správy ochranných známek a právních záležitostí a zrušovacími odděleními na jedné straně a odvolacími senáty na straně druhé (viz výše uvedený rozsudek KLEENCARE, bod 25 a citovaná judikatura).

31 Z funkční kontinuity mezi jednotlivými odděleními OHIM vyplývá, že v rámci přezkumu rozhodnutí vydaných v prvním stupni útvary OHIM, jejž jsou odvolací senáty povinny provádět, mají tyto senáty povinnost založit své rozhodnutí na všech skutkových a právních okolnostech, které účastníci řízení uplatnili buď v řízení před útvarem rozhodujícím v prvním stupni, nebo v odvolacím řízení [rozsudky Soudu KLEENCARE, uvedený výše, bod 32; ze dne 1. února 2005, SPAG v. OHIM – Dann a Backer (HOOLIGAN), T-57/03, Sb. rozh. s. II-287, bod 18, a ze dne 9. listopadu 2005, Focus Magazin Verlag v. OHIM – ECI Telecom (Hi-FOCuS), T-275/03, Sb. rozh. s. II-4725, bod 37].

32 Odvolací senáty proto mohou, s jedinou výhradou čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94, odvolání vyhovět na základě nových skutečností dovolávaných účastníkem, který podal odvolání, nebo také na základě nových důkazů předložených tímto účastníkem [rozsudky Soudu ze dne 3. prosince 2003, Audi v. OHIM (TDI), T-16/02, Recueil, s. II-5167, bod 81, a KLEENCARE, uvedený výše, bod 26]. Přezkum prováděný odvolacími senáty se neomezuje na přezkum legality napadeného rozhodnutí, nýbrž v důsledku devolutivního účinku odvolacího řízení znamená nové posouzení celého sporu, přičemž mají odvolací senáty v plném rozsahu přezkoumat původní návrh a přihlédnout k včas předloženým důkazům.

33 V rozporu s tím, co tvrdí OHIM, pokud jde o řízení *inter partes*, funkční kontinuita mezi různými instancemi OHIM nemá za následek, že účastník řízení, který nepředložil před útvarem rozhodujícím v prvním stupni určité skutkové a právní okolnosti ve lhůtách stanovených tímto útvarem, nemůže uplatňovat zmíněné skutečnosti před odvolacím senátem na základě čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94. Funkční kontinuita má naopak za důsledek to, že takový účastník řízení zmíněné skutečnosti před odvolacím senátem uplatňovat může [rozsudek Soudu, Hi-FOCuS, uvedený výše, bod 37]. Tvrzení OHIM by znamenalo popření obecné pravomoci odvolacího senátu k rozhodování sporu.

34 Pravidlo zakotvené v čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, podle kterého OHIM zkoumá skutečnosti z moci úřední, obsahuje dvě omezení. Jednak v rámci řízení týkajících se relativních důvodů pro zamítnutí zápisu je zkoumání omezeno na skutečnosti týkající se důvodů a návrhů přednesených účastníky řízení. Dále odstavec 2 tohoto článku svěřuje OHIM fakultativně pravomoc nepřihlížet k důkazům, které účastníci řízení nepředložili „včas".

35 Z funkční kontinuity, která je příznačná pro vztah mezi odděleními OHIM, přitom vyplývá, že pojem „včas" musí být v rámci odvolacího řízení před odvolacím senátem vykládán tak, že odkazuje na lhůtu, jež platí pro podání odvolání, jakož i na lhůty stanovené v průběhu dotčeného řízení. Vzhledem k tomu, že tento pojem platí v rámci každého řízení probíhajícího před OHIM, uplynutí lhůt stanovených útvarem rozhodujícím v první instanci k předložení důkazů tedy nemá vliv na otázku, zda tyto důkazy byly předloženy „včas" před odvolacím senátem. Odvolací senát je tedy povinen přihlédnout k jemu předloženým důkazům bez ohledu na to, zda byly předloženy před námitkovým oddělením, či nikoli.

36 Tvrzení OHIM, že pojem „nikoli včas" není shodný s pojmem „po uplynutí lhůty" a že existence lhůty stanovené námitkovým oddělením na základě pravidla 22 odst. 1 nařízení č. 2868/95 brání použití čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 a znemožňuje výkon diskreční pravomoci, jakou toto ustanovení svěřuje OHIM, je třeba odmítnout. Zaprvé totiž z judikatury vyplývá, že čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 umožňuje OHIM posoudit, zda přihlédne k důkazům předloženým po uplynutí lhůty [rozsudek Soudu ze dne 8. července 2004, MFE Marienfelde v. OHIM (HIPOVITON), T-334/01, Sb. rozh. s. II-2787, bod 57]. Zadruhé by tvrzení OHIM znamenalo, že se uplatní výklad pravidla prováděcího nařízení, který je v rozporu s jasným zněním obecného nařízení.

37 V projednávané věci není zpochybňováno, že žalobkyně sice poskytla překlad zmíněných osvědčení o zápisu do jednacího jazyka po uplynutí lhůty, která jí byla stanovena námitkovým oddělením, avšak tyto dokumenty předložila v příloze ke svému písemnému odůvodnění odvolání před odvolacím senátem.

38 Takže vzhledem k tomu, že sporné dokumenty byly žalobkyní předloženy v příloze k jejímu písemnému odůvodnění před odvolacím senátem ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, jejich předložení nelze považovat za opožděné ve smyslu čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94. Odvolací senát proto nemohl odmítnout jejich zohlednění (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Hi-FOCuS, bod 38).

39 Za těchto okolností není relevantní odkaz OHIM na výše uvedený rozsudek Chef, ve kterém se nejednalo o důkazy předložené před odvolacím senátem, ale o otázku, zda mělo námitkové oddělení povinnost upozornit osobu, která podávala námitky, na nesrovnalost spočívající v nepředložení překladu osvědčení o zápisu starší národní ochranné známky ve lhůtě stanovené pro tento účel. Navíc v této věci Soud vzhledem k tomu, že osoba, která podávala námitky, nepředložila překlad ani po

uplynutí této lhůty, nepovažoval za nezbytné se vyjadřovat k tomu, zda a v jaké míře mohou nebo nemohou být OHIM podle čl. 74 odst. 2 nařízení č. 40/94 zohledněny skutečnosti nebo důkazy, které mu byly předloženy po uplynutí jím stanovené lhůty (výše uvedené rozsudky Chef, body 63 až 65, a Hi-FOCuS, bod 39).

40 V tomto ohledu nemůže obstát ani odkaz OHIM na výše uvedený rozsudek ELS týkající se předložení důkazů námitkovému oddělení o užívání starší ochranné známky po uplynutí lhůty stanovené OHIM vzhledem k tomu, že pokud byly důkazy odvolacímu senátu předloženy včas, je odvolací senát povinen je zohlednit při svém přezkumu odvolání (výše uvedené rozsudky KLEENCARE, bod 32, a Hi-FOCuS, bod 40).

41 V rozporu s tím, co tvrdí OHIM, není připuštění nových důkazů před odvolacím senátem v žádném ohledu porušením práv obhajoby přihlašovatele k zápisu, je-li tento schopen přesvědčit se o existenci a přesném rozsahu ochrany staršího práva uplatněného na podporu námitek. Stanou-li se tyto dokumenty předmětem jednání až ve fázi odvolacího řízení, práva obhajoby přihlašovatele k zápisu nejsou porušena, může-li před odvolacím senátem napadnout existenci nebo rozsah starších práv na základě čl. 61 odst. 2 nařízení č. 40/94.

42 V projednávané věci podal další účastník řízení před OHIM ve svém spise ze dne 4. října 2002 předloženém námitkovému oddělení vysvětlení k meritorní stránce sporu ještě předtím, než OHIM vyzval žalobkyni, aby poskytla důkazy k námitkám v jednacím jazyce, a nestěžoval si na nedostatečnou srozumitelnost osvědčení sepsaných ve francouzštině, jež předložila žalobkyně. Vzhledem k výše uvedenému OHIM nemůže tvrdit, že další účastník řízení před OHIM nebyl schopen přesvědčit

se o existenci a přesném rozsahu ochrany starších práv uplatněných na podporu námitek. Je namístě vyslovit závěr, že v projednávaném sporu přípustnost překladů ve fázi odvolacího řízení neporušila práva obhajoby dalšího účastníka řízení před OHIM nebo zásadu rovnosti zbraní účastníků řízení.

43 Krom toho argument OHIM, podle kterého by se řízení o zápisu ochranných známek Společenství značně prodloužilo, pokud by účastníci řízení mohli poprvé předkládat skutkové okolnosti nebo důkazy ještě i před odvolacím senátem, nemůže obstát. Naopak právě odmítnutí přijetí dodatečného překladu předloženého odvolacímu senátu mělo za následek prodloužení tohoto řízení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Hi-FOCuS, bod 42).

44 Z toho vyplývá, že odvolací senát tím, že opomenul vzít v úvahu dokumenty, které mu byly žalobkyní předloženy ve lhůtě stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, nesplnil povinnosti, které pro něj v rámci přezkumu nebezpečí záměny vyplývají z čl. 8 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, a porušil článek 74 uvedeného nařízení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Hi-FOCuS, bod 43).

45 Je však nutné zkoumat následky, které je třeba vyvodit z tohoto nesprávného právního posouzení. Podle ustálené judikatury totiž vada řízení vede k celkovému nebo částečnému zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. října 1980, Van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 2111, bod 47, a ze dne 23. dubna 1986, Bernardi v. Parlament, 150/84, Recueil, s. 1375, bod 28; rozsudky Soudu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, Recueil, s. II-2707, bod 283, a ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, Sb. rozh. s. II-897, bod 416). Rovněž tak ze znění čl. 63 odst. 2 a 3 nařízení č. 40/94 v jejich vzájemném spojení vyplývá, že zrušení

stejně jako změna rozhodnutí odvolacích senátů jsou možné pouze tehdy, pokud je uvedené rozhodnutí věcně nebo formálně protiprávní [rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2002, eCopy v. OHIM (ECOPY), T-247/01, Recueil, s. II-5301, bod 46].

46 V projednávané věci nelze vyloučit, že důkazy, jejichž zohlednění odvolací senát neoprávněně odmítl, by mohly vést ke změně obsahu napadeného rozhodnutí, a Soudu nepřísluší, aby posuzoval dotčené skutečnosti namísto OHIM.

47 Napadené rozhodnutí je tudíž třeba zrušit, aniž by bylo třeba rozhodnout o ostatních důvodech.

K nákladům řízení

48 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a OHIM neměl ve věci úspěch, je namístě uložit mu náhradu nákladů řízení.

49 Návrh OHIM, aby v případě zrušení napadeného rozhodnutí byla dalšímu účastníku řízení před odvolacím senátem OHIM, Novomarket, uložena náhrada nákladů řízení žalobkyně, musí být zamítnut. Jednací řád totiž neupravuje možnost uložit náhradu nákladů řízení účastníku řízení, který se nezúčastnil sporu před Soudem, jak je tomu v případě Novomarket v projednávané věci.

Z těchto důvodů

SOUD (první senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ze dne 19. dubna 2004 (věc R 479/2003-2) se zrušuje.**

2) **OHIM se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Cooke García-Valdecasas Labucka

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. července 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

R. García-Valdecasas